

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

8 april 2002

ONTWERP VAN DECREET

**houdende wijziging van artikel 6 van het decreet van 27 juni 1990
houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie
van Personen met een Handicap**

VOORSTEL VAN DECREET

– van mevrouw Patricia Ceysens c.s. –

**houdende invoering van een decretaal subrogatierecht voor het Vlaams Fonds
voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen
uitgebracht door de heer Koen Helsen**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : mevrouw Patricia Ceysens.

Vaste leden :

mevrouw Sonja Becq, mevrouw Trees Merckx-Van Goey,
mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Ingrid van
Kessel ;

mevrouw Patricia Ceysens, mevrouw Claudine De
Schepper, de heren Jacques Devolder, Koen Helsen ;

mevrouw Niki De Gryze, mevrouw Marijke Dillen, de heer
Felix Strackx ;

de heren Guy Swennen, Jan Van Duppen ;

mevrouw Ria Van Den Heuvel ;

de heer Jan Roegiers.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, mevrouw Veerle
Heeren, de heren Luc Martens, Paul Van Malderen ;

de heren Frans De Cock, André Moreau, Cis Schepens ;

de heren Wilfried Aers, Julien Librecht, mevrouw Marleen
Van den Eynde ;

de heren Patrick Hostekint, Chokri Mahassine ;

mevrouw Ann De Martelaer ;

mevrouw Margriet Hermans.

Zie :

1041 (2001-2002)

– Nr. 1 : ontwerp van decreet

522 (2000-2001)

– Nr. 1 : voorstel van decreet

– Nr. 2 : hoorzittingen

– Nr. 3 : advies van de Raad van State

INHOUD

	Blz.
I. Toelichtingen	4
I.1. Toelichting door mevrouw Patricia Ceysens, indiener, bij het voorstel van decreet houdende invoering van een decretaal subrogatierecht voor het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (vergadering van 15 maart 2001)	4
I.2. Toelichting door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen bij het ontwerp van decreet houdende wijziging van artikel 6 van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (vergadering van 14 maart 2002) .	4
II. Algemene bespreking	5
II.1. Vergadering van 15 maart 2001	5
II.2. Vergadering van 28 maart 2002	5
– Algemeen	5
– Eventuele verhoging van de verzekeringspremies	5
– Juridische opmerkingen	6
III. Artikelsgewijze bespreking en stemming	8
IV. Stemming over het geheel	8

DAMES EN HEREN,

De commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen behandelde het ontwerp van decreet houdende wijziging van artikel 6 van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap op 14 en 28 maart 2002 (*Parl. St. VI. Parl. 2001-2002, Nr. 1041/1*).

Conform artikel 25, punt 2 en artikel 55, punt 4 van het Reglement werd in samenhang met dit ontwerp van decreet het voorstel van decreet van mevrouw Patricia Ceysens c.s. houdende invoering van een decretaal subrogatierecht voor het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap behandeld (*Parl. St. VI. Parl. 2000-2001, Nr. 522/1*).

Conform artikel 65, punt 1, werd bij brief van 16 mei 2001 over dit voorstel van decreet het advies ingewonnen van de Raad van State (*Parl. St. VI. Parl. 2000-2001, Nr. 522/2*).

Na de toelichting op 15 maart 2001 vonden op 26 april en 28 juni 2001 hoorzittingen plaats over het voorstel van decreet (*Parl. St. VI. Parl. 2000-2001, Nr. 522/3*).

I. Toelichtingen

I.1. Toelichting door mevrouw Patricia Ceysens, indiener, bij het voorstel van decreet houdende invoering van een decretaal subrogatierecht voor het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (vergadering van 15 maart 2001)

Mevrouw Patricia Ceysens stelt dat het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (hierna het Vlaams Fonds genoemd) steeds meer wordt geconfronteerd met zorgvragen van personen met een niet aangeboren hersenletsel. Dit is deels te wijten aan het feit dat steeds meer jonge mensen het slachtoffer zijn van een verkeersongeval of een ander ongeval met zware (hersen)letsels tot gevolg. Tijdens de begrotingsbespreking in deze commissie is reeds het onderwerp van de schadevergoeding voor niet aangeboren hersenletsels ten gevolge van verkeersongevallen aan bod gekomen. Schadevergoeding wordt nu alleen door het slachtoffer opgeëist. In de praktijk komt het er vaak op neer dat vlug een akkoord met de verzekeringsmaatschappij gesloten wordt

omdat het slachtoffer vlug overdonderd is door het aanbod van een paar miljoen frank. Daarmee wordt over het hoofd gezien dat de schade, die voor vele jaren voortduurt, in feite veel groter is.

Hoe kan ervoor gezorgd worden dat het Vlaams Fonds naast het slachtoffer betrokken partij kan worden, zodat het met kennis van zaken de reële kost kan voorleggen aan verzekeringsmaatschappijen of de rechtbank? Dit kan enkel via een decretale regeling.

Het betreft een zeer technisch dossier. De indiener vindt het belangrijk dat de commissie zich goed informeert over de consequenties en de techniek. Ondermeer de afbakening van de rol van het slachtoffer is daarbij belangrijk. Spreker verklaart dat het alleen gaat om een subrogatierecht in die gevallen waar er aansprakelijkheid is.

I.2. Toelichting door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen bij het ontwerp van decreet houdende wijziging van artikel 6 van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (vergadering van 14 maart 2002)

Mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen, stelt dat wettelijke subrogatie voor het Vlaams Fonds inhoudt dat het Vlaams Fonds de aansprakelijke van een verkeersongeval kan vorderen, niet alleen wanneer het gaat om individuele materiële bijstand, waarvoor er momenteel reeds een contractuele subrogatie bestaat, maar ook voor alle andere vormen van dienstverlening door het Vlaams Fonds. In de eerste plaats is dat het zorgpakket, in de tweede plaats de toeleiding naar de arbeidsmarkt.

De residuaire aard van de tussenkomsten van het Vlaams Fonds betekent dat het Vlaams Fonds in beginsel enkel tussenkomt wanneer er voor een bepaalde schadepost geen schadeloosstelling plaats vond krachtens enige andere regeling tot herstel van menselijke schade, met uitzondering van de zorgverzekering.

Dit residuair karakter wordt door twee belangrijke beginselen gemilderd. Ten eerste geniet de persoon met een handicap van de verschilregel. Deze houdt in dat wanneer de prestatie tot schadeloosstelling voor een bepaalde schadepost krachtens de andere regeling lager is dan datgene waartoe het Vlaams Fonds op grond van zijn eigen regeling kan tussen-

komen, de betrokken persoon met een handicap recht heeft op dat verschil. Ten tweede rust op het Vlaams Fonds ook een verplichting om tussen te komen in afwachting dat het andere schadeloosstellingsregime daadwerkelijk tussenkomt.

Aan deze laatste nieuwe verplichting in hoofde van het Vlaams Fonds worden wel twee belangrijke voorwaarden gekoppeld. Ten eerste gaat het om een wettelijk, en dus automatisch subrogatierecht in hoofde van het Vlaams Fonds. Ten tweede geldt een uitgebreidere en meer afdwingbare informatie- en medewerkingsplicht in hoofde van de persoon met een handicap.

Deze regeling biedt belangrijke voordelen, zowel voor de persoon met een handicap als voor het Vlaams Fonds, met name een directe bijstand van het Vlaams Fonds en dus een vluggere sociale integratie van de persoon met een handicap.

Aan het Vlaams Fonds wordt de wettelijke mogelijkheid verleend inkomsten te verkrijgen via de recuperatie van de gegeven bijstand bij de aansprakelijke debiteur, door het zich in de plaats te kunnen stellen van de persoon met een handicap bij de uitoefening van zijn rechten.

De voorgestelde wijzigingen van de regelgeving en de redactie ervan zijn de vrucht van een studieopdracht die de Raad van Bestuur van het Vlaams Fonds gaf aan het Instituut voor Sociaal Recht van de KU Leuven, meer bepaald aan professor Bea Van Buggenhout, die ook op de hoorzitting aanwezig was.

Het advies van de Raad van State was gunstig, met uitzondering van een technische opmerking.

Het zou zowel voor de personen met een handicap als voor het Vlaams Fonds positief zijn indien dit ontwerp snel zou worden goedgekeurd.

II. Algemene bespreking

II.1. Vergadering van 15 maart 2001

Mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, stelt dat een ontwerp van decreet in voorbereiding is. Het Vlaams Fonds heeft daartoe een studieopdracht gegeven aan professor Bea Van Buggenhout. Momenteel doorloopt het ontwerp de gangbare procedure. Het advies van de Raad van State wordt ge-

vraagd. Het voorstel van decreet kan parallel behandeld worden met het ontwerp.

II.2. Vergadering van 28 maart 2002

– Algemeen

Mevrouw Sonja Becq stelt geen bezwaar te hebben tegen het principe van een wettelijk subrogatierecht, aangezien het systeem geen dubbele betaling van vergoedingen inhoudt. De spreker stelt wel nog een aantal vragen te hebben bij de mogelijke gevolgen van de voorliggende regeling (zie Juridische opmerkingen).

– Eventuele verhoging van de verzekeringspremies

Mevrouw Sonja Becq merkt op dat dit dossier zich in een spanningsveld bevindt tussen enerzijds de individuele verantwoordelijkheid van de verzekeringen om tussen te komen ingeval van handicap via middelen afkomstig van verzekeringspremies en anderzijds de solidariteit van de gemeenschap die via het Vlaams Fonds met belastinggeld tussenkomt. De spreker vreest dat deze regeling zal leiden tot hogere schadeclaims, en bijgevolg ook tot duurdere premies, bijvoorbeeld wanneer het Vlaams Fonds ook de kosten verbonden aan een verblijf in een voorziening zal recupereren. Voor heel wat jongeren of ouderen is een autoverzekering nu reeds enorm duur. De spreker stelt niet tegen het subrogatieprincipe te zijn, maar zou wel eerst de gevolgen willen kennen van deze regeling voor de hoogte van de premies.

Mevrouw Patricia Ceysens vermoedt dat als mensen problemen hebben om een verzekering af te sluiten, dat dat veeleer ligt aan hun profiel van zware brokkenmakers dan aan de hoogte van de premies. De spreker vermoedt dat de invloed van de nieuwe regeling op de hoogte van de premies slechts marginaal zal zijn. Bovendien wordt het bonus-manusstelsel afgeschaft. In de toekomst zullen de premies dus sowieso op een andere wijze worden berekend. Mevrouw Ria Van Den Heuvel meent daarentegen dat men helemaal geen brokkenmaker moet zijn om problemen te hebben om een verzekering te kunnen afsluiten. Dit is momenteel voor tal van mensen een probleem. Mevrouw Sonja Becq repliceert dat als de premies te hoog worden, de mensen de verzekering niet meer zullen afsluiten. Men zal dan evolueren naar een waarborgfonds voor een minimale kostenvergoeding. Al deze omwegen zullen de duidelijkheid niet ten goede komen.

Mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen, antwoordt dat uit berekeningen blijkt dat de invloed van de nieuwe regeling op de premies in een eerste fase marginaal zal zijn. Het zou gaan om een bedrag van 2500 euro per jaar. Als dat bedrag over de verschillende verzekeringnemers wordt gespreid, gaat het om een klein bedrag.

De heer Christian Lippens, juridisch adviseur, Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap, antwoordt dat volgens het verzekeringsrecht de volledige schade moet worden vergoed. Dit principe blijft behouden wanneer de verzekeringsmaatschappij de vergoeding betaalt aan het Vlaams Fonds in plaats van aan de persoon met een handicap. De verzekeringsmaatschappij is verplicht de volledig begrote schade in concreto te vergoeden. Dat zijn de regels die moeten worden toegepast. De persoon met een handicap staat zwakker tegenover een sterke verzekeringsmaatschappij dan het Vlaams Fonds. Daardoor verliest hij vrij vaak. Hij deinst terug voor zware procedures omdat hij minder juridisch omringd is. De verzekeringsmaatschappijen moeten daarom minder uitbetalen. De spreker ziet dan ook niet in waarom de premies zouden worden verhoogd. Er zal enkel meer recht geschieden.

Mevrouw Sonja Becq is het met de heer Lippens eens dat er aan de persoon met een handicap een groter recht kan gebeuren door de tussenkomst van het Vlaams Fonds omdat hij dan juridisch beter ondersteund wordt. De spreker blijft zich wel afvragen wat de consequenties van het wettelijk subrogatierecht zullen zijn. De spreker kan zich niet voorstellen dat als verzekeringsmaatschappijen geleidelijk aan vaststellen dat ze hogere tussenkomsten moeten betalen, dat ze de premies dan niet zullen verhogen.

– Juridische opmerkingen

Mevrouw Sonja Becq stelt nog vragen te hebben bij de tegenstelbaarheid van de overeenkomst tussen de persoon met een handicap en de derde die tot schadeloosstelling gehouden is, aan het Vlaams Fonds. § 6 van het voorontwerp legde een informatieplicht op aan de derde die schadeloosstelling verschuldigd is. De verzekeraar werd verplicht het Vlaams Fonds te verwittigen wanneer hij een dading sluit met de persoon met een handicap. Die dading zou dan tegenstelbaar zijn aan het Vlaams Fonds, zodat het Vlaams Fonds in rechte kan treden van de persoon met een handicap. Volgens de Raad van State is de decreetgever echter niet bevoegd om aan de verzekeraar een informatieplicht

op te leggen. § 5 uit het voorontwerp werd dan in het ontwerp van decreet geherformuleerd in die zin dat de overeenkomst tussen de persoon met een handicap en de derde die tot schadeloosstelling gehouden is, niet tegenwerpelijk is aan het Vlaams Fonds, behoudens zijn instemming. De spreker vraagt of het bevoegdheidsprobleem dat de Raad van State aanhaalde, ook hier niet blijft bestaan ?

De spreker vraagt zich ook af of § 5 een voldoende antwoord biedt op het probleem dat zich kan stellen wanneer het slachtoffer een akkoord heeft gesloten met de tegenpartij, maar het akkoord volgens het Vlaams Fonds niet vergaand genoeg is, bijvoorbeeld met betrekking tot de recuperatie van middelen voor een verblijf in een voorziening. Kan het Vlaams Fonds zich in dat geval nadien nog rechtstreeks tot de verzekeraar wenden om bijkomende vergoedingen te vragen ?

Mevrouw Patricia Ceysens stelt dezelfde juridische opmerkingen te hebben als mevrouw Sonja Becq. Na advies van de Raad van State werd het oorspronkelijke § 5 herwerkt. De decreetgever was immers niet bevoegd om aan de verzekeraar een informatieplicht op te leggen. In de voorliggende regeling wordt nu een mechanisme ingebouwd dat de achterafgarantie biedt dat het Vlaams Fonds, zelfs als er een dading is, zich toch nog tot de verzekeraar kan wenden.

De minister antwoordt dat het voorontwerp van decreet werd herwerkt om tegemoet te komen aan de opmerkingen van de Raad van State. De opmerkingen van mevrouw Sonja Becq werden ook reeds tijdens de hoorzittingen geformuleerd. Dit ontwerp biedt hier een antwoord op.

De heer Christian Lippens, juridisch adviseur, Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap, antwoordt dat artikel 6 van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap kadert binnen het algemeen cumulatieverbod voor mensen die tegemoetkomingen krijgen van de overheid. Wat de eventuele bevoegdheid betreft van het Vlaams Fonds om in te stemmen met de dading, benadrukt de spreker dat het Vlaams Fonds, gelet op zijn residuaire bevoegdheid, in principe niet tussenkomt wanneer een derde vergoedingsdebiteur moet tussenkomen. Het Vlaams Fonds komt slechts tussen wanneer anderen niet tussenkomen. Dit was vroeger uitgewerkt in artikel 6 dat nu herwerkt is. Het residuaire karakter en het cumulatieverbod mogen niet uit het oog worden verloren. Om dit zo veel mogelijk te waarborgen, werd ge-

steld dat het Vlaams Fonds ook het recht heeft om voor haar nadelige dadingen niet te aanvaarden.

De spreker vervolgt dat het wettelijk subrogatierecht twee grote voordelen inhoudt voor de persoon met een handicap. Een eerste voordeel van de nieuwe regeling is de directe tussenkomst van het Vlaams Fonds. Vroeger kwam het Vlaams Fonds niet tussen, tenzij voor een aanvullende tegemoetkoming nadat de persoon met een handicap zich voor schadeloosstelling had gewend tot de verzekeraar van de aansprakelijke persoon. De persoon met een handicap moest soms jaren wachten op een vergoeding van de derde vergoedingsdebiteur. Nu is de situatie omgekeerd. Samen met de wettelijke subrogatie wordt voor het Vlaams Fonds ook de verplichting ingeschreven om in alle gevallen waarin zij financieel kan bijstaan onmiddellijk een financiële tussenkomst te verlenen in afwachting dat de derde vergoedingsdebiteur overgaat tot vergoeding, dit onafhankelijk van het feit of de derde vergoedingsdebiteur al dan niet zal tussenkomen, en van de mate waarin deze zal tussenkomen. Juist omdat het Vlaams Fonds onmiddellijk tussenkomt, wil het vermijden dat de persoon met een handicap uit onwetendheid een dading afsluit met een derde vergoedingsdebiteur die zijn rechten zou schaden omdat ze niet vergaand genoeg is.

Een tweede voordeel is dat het Vlaams Fonds onmiddellijk in de rechten van de persoon met een handicap treedt, en zijn rechtsovername tot het bedrag waarvoor het Vlaams Fonds zal tussenkomen. De persoon met een handicap krijgt zo een overheidsinstelling aan zijn zijde tegenover de derde vergoedingsdebiteur. Hierdoor wordt de kans groter dat de persoon met een handicap wordt vergoed voor alle financiële rechten die hij uit het ongeval put. Nu zou de persoon met een handicap uit onwetendheid of omwille van de lange en ingewikkelde procedures geneigd zijn om zijn financiële rechten niet volledig uit te putten.

Mevrouw Sonja Becq stelt dat de kritiek van de Raad van State luidt dat de rechtsverhouding tussen de persoon met een handicap en de derde schuldenaar is gebaseerd op gemeenrechtelijke burgerrechtelijke bepalingen, op wettelijke bepalingen inzake verzekeringsrecht of inzake arbeidsongevallen of op andere federale regelgevingen, en dat het de decreetgever niet toekomt in die rechtsverhouding in te grijpen door wijzigingen aan te brengen in de rechten en plichten van de derde schuldenaar. De spreker heeft een vraag bij de nieuwe § 5. Als er een dading is geweest tussen de persoon met een handicap en de verzekeraar, en een vergoeding op basis van die dading, maar de

persoon met een handicap na verloop van tijd komt aankloppen bij het Vlaams Fonds, dat aanvankelijk niet is tussengekomen en ook niet op de hoogte is gebracht van de dading, kan het Vlaams Fonds dan nog terugkomen op de dading om een bijkomende vergoeding te vragen aan de verzekeraar, bijvoorbeeld voor de kosten verbonden aan een verblijf in een voorziening? Kan het Vlaams Fonds dit op basis van § 5?

De heer Christian Lippens, juridisch adviseur, Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap, antwoordt dat de nieuwe § 5 er is gekomen nadat de regelgeving met betrekking tot de ziektewet is doorgenomen en ook op grond van Cassatie-rechtspraak over dergelijke gevallen. Wanneer er een dading is gesloten en de persoon met een handicap zich nadien tot het Vlaams Fonds richt omdat de vergoeding die hij op basis van de dading heeft gekregen onvoldoende is om zijn zorgvragen te dekken, dan zal het Vlaams Fonds uit hoofde van haar algemene opdracht die door de decreetgever werd toegekend, zeker nog tussenkomen. Er staat hier geen termijn op. Als iemand tien jaar na een auto-ongeluk vraagt om in een voorziening te worden opgenomen, zal het Vlaams Fonds nog steeds tussenkomen. De handicap is het criterium dat het Vlaams Fonds hanteert.

Mevrouw Patricia Ceysens merkt op dat het probleem dat zich hier stelt meer inhoudt dan dat het Vlaams Fonds nog na de dading tussenkomt. De vraag die zich stelt met betrekking tot § 5 is of het Vlaams Fonds zich na verloop van tijd nog tot de verzekeraar kan richten om een bijkomend bedrag terug te vorderen. De Raad van State stelde dat de decreetgever niet bevoegd is om de verzekeraar te verplichten om het Vlaams Fonds op voorhand bij de onderhandelingen met de persoon met een handicap te betrekken. De bedoeling van de informatieplicht was juist dat het Vlaams Fonds van in het begin zou deelnemen aan de onderhandelingen. De decreetgever is dan met het voorstel gekomen dat de overeenkomst niet tegenwerpelijk is aan het Fonds, behoudens zijn instemming. De Raad van State heeft niet expliciet gezegd dat de decreetgever bevoegd is om dit zo te regelen. De Raad van State heeft enkel gezegd met betrekking tot de oorspronkelijke § 5 dat het niet duidelijk is wat met deze bepaling wordt bedoeld en dat dit verduidelijkt dient te worden. De redenering die het Vlaams Fonds zal volgen, zal zijn dat de dading niet aan hen tegenstelbaar is, maar dat ze op basis van het wettelijk subrogatierecht nadien nog altijd een schadevergoeding kunnen vragen aan de verzekeringsmaatschappij omdat ze door het wettelijk subrogatierecht partij waren en niet werden be-

trokken. Men zal moeten uittesten of deze redenering door de verzekeringsmaatschappijen wordt aanvaard.

Mevrouw Sonja Becq stelt dat zij er geen voorstander van is om dit uit te testen. Zij wil de zekerheid hebben dat de verzekeringsmaatschappijen dit niet gaan aanvechten. In dat geval staat men immers geen stap verder.

Mevrouw Patricia Ceysens stelt dat de Raad van State duidelijk heeft gesteld dat de decreetgever bevoegd is voor een wettelijk subrogatierecht. Als de decreetgever nu niet bevoegd zou zijn om dit zo te regelen, dan is er ook geen sprake meer van een bevoegdheid voor een wettelijk subrogatierecht.

Mevrouw Sonja Becq stelt dat men het decretaal subrogatierecht ook kan zien als beperkt tot de vergoedingen die uitgekeerd zijn of de bedragen die vastgelegd zijn in de dading. Dat is iets anders dan dat het Vlaams Fonds zich nadien nog tot de verzekeraar kan wenden om meer te vragen dan het bedrag waarvan sprake in de dading. De spreker wil terzake een sluitende juridische garantie. Deze is in voorliggende regeling afwezig.

III. Artikelsgewijze bespreking en stemming

Artikel 1

Artikel 1 wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen met 14 stemmen.

Artikel 2

Artikel 2 wordt zonder opmerkingen aangenomen met 11 stemmen bij 3 onthoudingen.

IV. Stemming over het geheel

Het ontwerp van decreet wordt aangenomen met 11 stemmen bij 3 onthoudingen.

De verslaggever,

Koen HELSEN

De voorzitter,

Patricia CEYSENS
